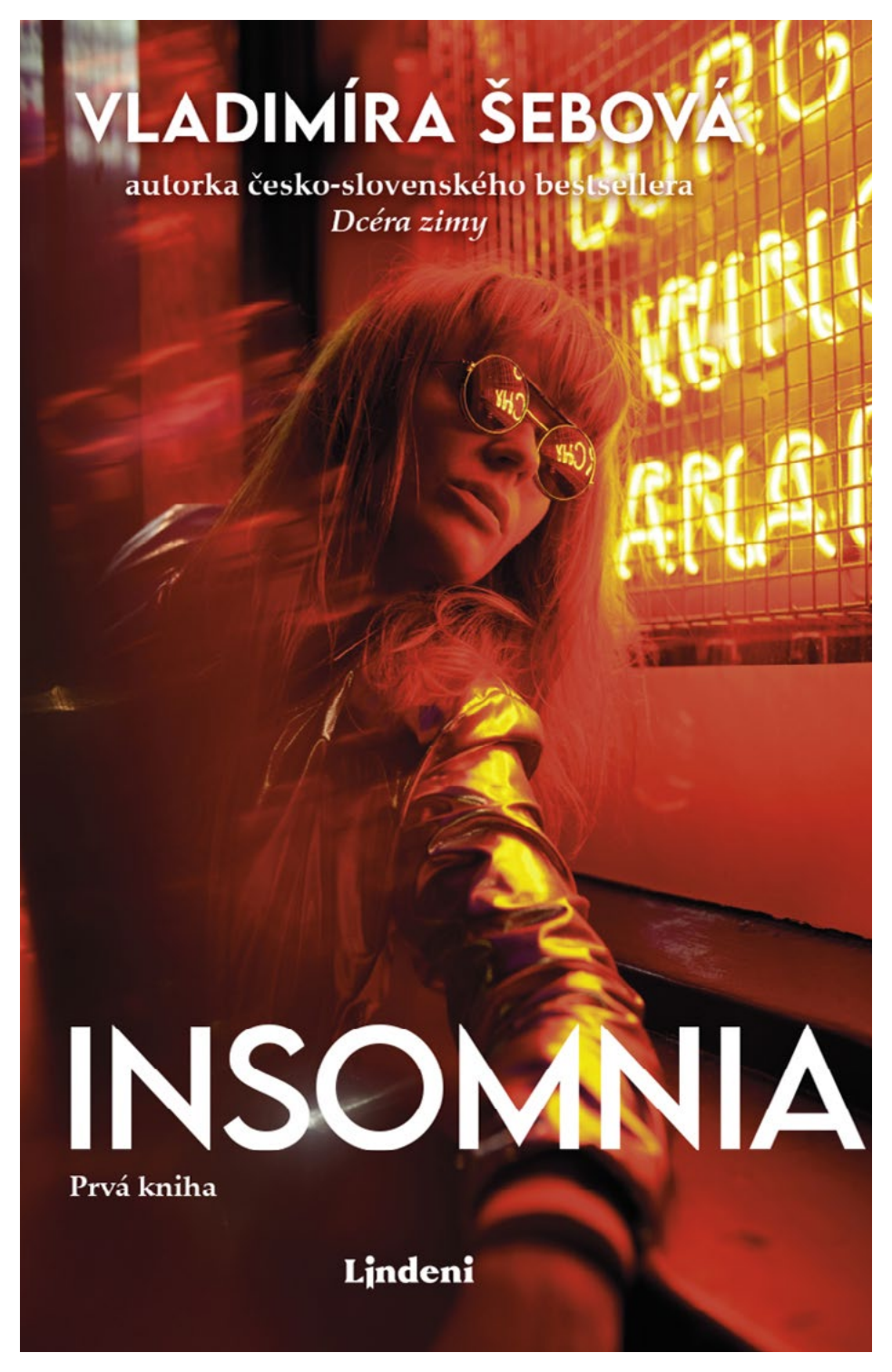

VLADIMÍRA ŠEBOVÁ

autorka česko-slovenského bestsellera

Dcéra zimy

INSOMNIA

Prvá kniha

Ljndeni

Insomnia

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Vladimíra Šebová

Insomnia – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

INSOMNIA

VLADIMÍRA ŠEBOVÁ

INSOMNIA

*Prvá časť série *Insomnia**

Ljndeni

Túto knihu venujem všetkým, ktorí veria,
že najkrajšie sny sú tie,
ktoré dokážeme prežívať počas dňa.

I

Polnoc. Ležím nahá v obrovskej posteli, cezo mňa je prehodená ruka. Volá sa John? Josh? Bude to niečo také... Pomaly odfukuje po výkone, ktorý nebol taký skvelý, ako som očakávala. A ako som si práve dnes zaslúžila.

Tretia vydaná kniha za tento rok. Štrnásť v poradí. A konečne sa o mňa začali zaujímať aj médiá. Vydavateľ vo mne vidí zlatú hus, ktorá mu pravidelne znáša cenné vajcia, zatiaľ čo sama si užívam akurát zvyšky ošklbaného peria. Na dnešnom krste mojej knihy sa tak doširoka usmieval, až som sa bála, že ma od radosti zje. Lenže z čoho by potom deťom platil školu?

„Odchádzaš?“ zamrmle, keď sa postavím z postele a hľadám na zemi šaty.

„Áno, ráno mám prácu.“

„Mohla si zostať na noc...“ A už zase spí.

Oblečiem si spodnú bielizeň a šaty, do ruky chytím pančuchy. Vytratím sa z obrovskej spálne tohto Johna, Josha alebo koho. Chlapcom z marketingu sa v tejto dobe asi darí. Alebo pracuje v manažmente? Kto vie. Nezáležalo na tom pred hodinou, nezáleží na tom ani teraz.

Byt je veľký. Luxusne zariadený. Vysoké stropy, nízke očakávania od intelektu žien, ktoré si sem vodí. Cez presklenú stenu dopadá dnu jasné svetlo mesiaca v splne, inak je všade tma. A ticho. Moje kroky tlmí mäkký koberec, do ktorého sa mi príjemne zabárajú bosé nohy. Prstami prechádzam po stu-

dených bielych stenách, hladkám ich, až mi na končekoch zostane jemný biely poprašok.

Vojdem do veľkého šatníka s desiatkami oblekov na mieru a ručne šitých topánok. Prehľadám niekoľko zásuviek a skriň. Neodhalí ma, počujem, ako chrápe. Zľahka zatlačím do jednej zo zásuviek po mojom boku, a keď sa otvorí, uvidím zbierku drahých hodínok. Jedny si navlečiem na zápästie a sledujem, ako sa v odraze mesiaca krásne ligocú. Poznám tieto typy mužov – drahé doplnky, lacné reči.

Prejdem do kuchyne a z košíka na ovocie si vezmem jablko. Vysadnem na studenú mramorovú kuchynskú linku, a kým žujem, zbežne prebehnem otvorené listy, ktoré som našla na stole. Na výpise z účtu sa vyníma pekné niekoľkokociferné číslo, ale keď vidím, za aké hlúposti míňa peniaze, vrátim list späť k ostatným. Ohryzok hodím do koša a oblížem zopár čistých lyžičiek a nožov.

V obývačke je na poličke uložených niekoľko zaprášených kníh. Prezriem si názvy na obálkach, samé hlúposti. Zato plochá obrazovka televízora je obrovská. Ts, ts, ts... Ak by som tu niekde videla diaľkové ovládanie, skryla by som ho. Alebo aspoň vybrala batérie. Zvalím sa do pohodlného dizajnového kresla a navlečiem si pančuchy.

Chvíľu tam len tak sedím a sledujem výhľad na centrum mesta cez presklenú stenu. Vidím vrchol Big Benu aj Tower Bridge. Zdravia ma ako starí známi. *Možno dnes ešte prídem.* Do tichého bytu sa ozýva tikot nástenných hodín. Každé posunutie sekundovej ručičky mi pripadá ako výsmech.

Zo zeme zdvihnem kabelku, ktorú som pri náhlení sa do spálne odhodila. Prehodím si na seba kabát, obujem lodičky a poberám sa na odchod. Na stene pri vchodových dverách visí univerzitný diplom a niekoľko fotiek. Na jednej z nich pózuje na slnečnej pláži, na ďalšej stojí na horskom svahu. Mož-

no je to celkom zaujímavý chlapík. Ale nie je pre mňa. A hlavne ja nie som pre neho.

Pred odchodom na neho pozriem cez škáru dverí. Leží na chrbte, ústa otvorené dokorán. Spí. Vyjdem z bytu a silne tresnem dverami. Počujem, ako fotky zo steny dopadli na zem.

V Londýne to na takú pokročilú hodinu celkom žije. Je niečo po jednej v noci, z miestnych barov skôr vypadávajú, ako vychádzajú mladí študenti a všetci, ktorí chcú cez víkend trochu vypnúť hlavu. Aké to asi je? Prechádzam cez známe ulice, po ktorých sa často motám. Neponáhľam sa. Nie je kam.

Postavím sa na okraj chodníka a sledujem, kedy sa červený panáčik na semafore pre chodcov zmení na zeleného. Stojím tu celkom sama. Cesty sú prázdne, nevidieť žiadne autá ani doubledeckery. Napriek tomu čakám. Z diaľky za sebou počujem približujúci sa smiech a krik. Skupinka asi desiatich mladých ľudí sa postaví vedľa mňa. Zabávajú sa, prehýbajú sa od smiechu. Určite sú opití alebo nafajčení. Síce necítim ani alkohol, ani trávu, ale kto by sa takto neskoro v noci tak bavil? A okrem toho, hoci dnes nie je Halloween, všetci majú na sebe akési masky. Jeden z nich je oblečený ako pirát, ďalší ako Dracula a nejaké dievča má na sebe masku Catwoman.

Pozrú sa doprava, doľava a potom rýchlo prebehnú cez ulicu aj napriek tomu, že na semafore pre chodcov svieti červená. Vždy, keď vidím takýchto ľudí, vravím si, čo tak robia so všetkým tým extra nazbieraným časom. O dve sekundy naskočí na semafore zelená. Pokojným krokom prejdem cez cestu.

Vchádzam do obytnej oblasti, kde sa nachádza aj môj apartmán. Pekná časť Londýna, veľa zelene. V noci tu vládne pokoj, medzi budovami sa ozývajú len kroky mojich lodičiek na betónovom chodníku. Okolo mňa prejde tmavovlasý

chalan s tetovaním na krku a s tunelom v ľavom uchu. Často sa vracia domov neskoro v noci. S priateľkou chovajú ktoréhosi z tých drahých papagájov, čo sa vedia naučiť rozprávať. Z jednej z budov vyjde ryšavá, nakrátko ostrihaná žena. Býva na treťom poschodí v dome oproti môjmu bytu. Rada varí neskoro v noci. Starý pán z druhého poschodia venčí na trávniku svojho pudlíka, má zdravotné problémy. Pudlík, nie ten pán. Chodí s ním von trikrát za noc – o jedenástej, o druhej a o piatej. Potom sa strieda s manželkou. Ja ich všetkých poznám. Oni mňa nie.

Keď prichádzam domov, je pár minút po druhej hodine v noci. V tomto byte bývam už niekoľko rokov, ale nemám veľa nábytku. Na stenách sú zavesené obrazy miest, kam by som chcela cestovať, a vlastným slušnú zbierku kníh. Inak je byt zariadený minimalisticky. Nemám rada všetky tie hlúposti, na ktoré len sadá prach.

Vojdem do veľkej pracovne, kde tvorím nápady, ktoré mi toto moje miestečko financujú. Aj keď niekedy mám pomocníkov. Z kabelky vyberiem niekoľko nových listov od fanúšikov a stalkerov. Hranica medzi nimi je taká tenká, že ťažko rozoznávam, čo je milé a čo úchylné.

Taký Lee mi často zaplatí nájom. A Gary posiela kvety každý utorok. Len čo s tým, keď kvety nemám rada a nájom platiť musím? Čo je potom milé a čo je cez čiaru?

Pristúpim k oknu, ktoré sa tiahne od stropu až po zem, a opriem sa o kreslo, v ktorom si rada čítam. Z môjho bytu je úžasný výhľad na Londýn. Kvôli nemu som si ho vybrala. Všetko vidím ako na dlani. Tmavú oblohu osvetľuje farebná žiara London Eye. Dozerá na Big Ben, ktorého zvony za pokojných nocí doliehajú cez tú diaľku až ku mne. Mesto sa pomaly ukladá k spánku. Svetlá postupne miznú. A ja vidím všetko.

Manželia žijúci v budove oproti na druhom poschodí chodia spať skoro, v ich byte sa zhasne okolo desiatej večer. Učiteľka jogy zo štvrtého ide do postele o jednej. Pred spaním cvičí nahý v svojej spálni. O byt vyššie odchádza žena každý druhý týždeň o pol dvanástej večer do práce a len pár minút po nej prichádza mužova milenka. Domov ju vyprevadí okolo druhej v noci. Každý piatok sa v noci na siedmom poschodí pootvorí okno, vylezie z neho mladá dievčina a po požiar-
nom schodisku utečie von. Celkom ako ja kedysi. Obdivujem ju. Zvláda to aj v lodičkách.

Na vzdialenejšie budovy mám ďalekohľad. Žena na piatom poschodí sleduje každý večer sitcomy, chlapík v byte nad ňou porno. Vedľa neho býva mladý chalan, ktorý často fajčí trávu a do noci hráva videohry. A pod ním zas žena chová niekoľko mačiek a maľuje akrylovými farbami na plátno celú noc až do svitania.

Zoologické záhrady z celého sveta vítajú zvedavcov, ktorí chcú vidieť exotické zvieratá. Lepia nosy na sklo, prestrkujú ruky cez mreže. A keď sa im to zamáli, navštívia nejakú rezerváciu, prípadne sa vydajú do divokej prírody. Vezmú si umeľohmotnú fľašu s vodou, batoh, nechutne veľké topánky a ďalekohľad, prikrčia sa v dostatočnej vzdialenosti a vyčkávajú. Chcú vidieť zvieratá v ich prirodzenom prostredí. Sú zvedaví, čo robia, keď si myslia, že sa na ne nikto nepozera. To je presne to, čo sa deje so všetkými ľuďmi za zavretými dverami ich domovov. V svojom prirodzenom prostredí odkladajú masky a správajú sa tak, akí naozaj sú. Viem to. Vidím ich. Hlavne v noci.

Postupne všetci zhasínajú. Odchádzajú do sveta, v ktorom pre mňa nie je miesto. Sviati posledných zopár svetiel, inak je v celom okolí tma a vládne ticho.

Zvalím sa na pohovku, stiahnem si pančuchy, vyzlečiem šaty a zapnem televíziu. Jedinú spoločnosť mi robia veľký ký-

beľ čokoládovej zmrzliny a notebook. Len pár hodín po krste mojej novej knihy na internete pribudli fotky z akcie. Všetky si ich prezriem. Vyzerám milo, rozkošne. Presne takú ma chcú médiá aj vydavateľ. Je to hra, ktorá ma baví. Cez deň.

Tri hodiny v noci. Zvažujem, či dnes ešte niekam vyrazím. *Čakáš ma? Chýbam ti?* V telke bežia sitcomy, ktoré som videla už asi miliónkrát. Na notebooku sa prekliknem z webstránky s fotkami z krstu a zapínam online pouličné kamery.

Pouličné kamery sú úžasná vecička, ktorú som objavila počas dlhých nocí strávených na internete. Otvorím si jednu z najobľúbenejších stránok a mám celý svet pred sebou. Priamy prenos z miest, ako sú Paríž, Madrid, Praha, San Francisco... Celý svet je online. Nadosah.

Prejdem niekoľko svojich obľúbených miest. Ako zvyčajne začínam v Los Angeles, kde je ešte horúci slnečný deň. Na počasia v L. A. by som si vedela zvyknúť... Potom navštívim New York, mesto, ktoré nikdy nespí. *Ani nevieš, ako by sme sa k sebe hodili.* Prebehnem zopár bielych karibských pláží. A nakoniec sa vraciam domov – do Londýna. Mesto je na kamekách takmer prázdne. Až na *neho*.

Sedí tam každú noc už niekoľko mesiacov a sleduje mesto. Na kopci Primrose Hill. S preloženými nohami, kapucňou na hlave. Kamera visí za jeho chrbtom smerom k centru, nikdy mu nevidím do tváre. Je tam vždy okolo tretej až štvrtej v noci. A ja ho sledujem zakaždým, keď nie som vonku.

Púta moju pozornosť, vyvoláva vo mne zvedavosť. Keď na *neho* pozerám, mám v žalúdku zvláštny pocit. Je tak ďaleko a zároveň blízko. Sedí tam niekde, hľadá na spiace mesto. Je to, akoby sme noc prežívali spolu, aj keď sme každý sám.

Ako veľmi je cudzí človek cudzí? Kedy ho môžeme začať volať blízky? Čo zmenší vzdialenosť a prekročí hranicu? Keď poznáme jeho tvár? Jeho meno? Jeho sny? Alebo jeho strach?

Pol štvrtej. Míňa sa mi zmrzlina. Vonku sa spustí jemný dážď. To je jasný signál, že dnes zostávam doma. *Prídem zajtra, mám plány.* Pristúpim ku knižnici a vyberiem z nej knihu. Bežní ľudia by proste išli spať. Ja nie. Prečo?

Pretože som za viac ako dvadsať rokov ani raz nespala.

„Mačacia princezná je vaša tretia kniha za tento rok, Sara. Čo vás tak ženie vpred?“

„Viete, Mark, asi je to hlavne láska k deťom a to, že chápem, aké dôležité je odmalička ich správne smerovať.“ Hovadiny, samé hovadiny. Rapocem ich z kartičky, ktoré mi pripravila moja agentka. Vďakabohu, že ju mám. Som lepšia na papieri ako naživo.

„Povedzte našim poslucháčom, chystáte práve teraz ďalšiu knihu?“

„Áno, usilovne pracujem na novom príbehu pre deti, viac vám však nemôžem prezradiť,“ šibalsky mrknem na moderátora. Je šesť hodín ráno, pije kávu, ktorá mu očividne na taký skorý čas nestačí. Aké asi je byť nevyspatý?

„Ďakujeme, že ste si našli na naše rádio čas. Drahí poslucháči, ešte raz, toto bola Sara Nicksonová, autorka kníh pre deti. Jej najnovšiu knihu *Mačacia princezná* nájdete práve teraz v kníhkupectvách. Po krátkej reklamnej pauze budeme súťažiť o podpísaný výtlačok.“

Moderátor stlačí gombík, zloží si slúchadlá a otočí sa ku mne. V jeho vačkoch pod očami by sa dalo ležať ako v hojdacej sieti.

„Pred odchodom ešte, prosím, podpíšte knihu, ktorá pôjde do súťaže. Nedáte si kávu?“

„Nie, ďakujem. Kávu nepijem.“

Takmer opovržlivo si odfrkne a nahlas si usrkne zo šálky. „Ako je teda možné, že ste taká čulá?“

Len sa usmejem. Už roky si toto tajomstvo nechávam pre seba.

„Tu je rozpis všetkých autogramiád na nasledujúce týždne. Včera večer som ho dokončila,“ povie mi Gina, moja literárna agentka, a podáva mi za pochodu niekoľko papierov.

Prechádzame cez stanicu rádia, kde v rannom ruchu pobe-
hujú moderátori, technici a administratívni pracovníci. Prekri-
kujú sa jeden cez druhého, podávajú si papiere, v rukách držia
šálky s logom rádia. Chaos, ale napriek tomu každý vie, čo má
robiť. Na chodbe vonia čerstvá káva, za oknom sa slnko po-
maly štvorá na oblohu.

Na Gine ranné vstávanie nevidno. Napriek skorej hodi-
ne má perfektne upravený mejkap. Kráčam vedľa nej, snažím
sa s ňou udržať rýchly krok, taký typický pre všetkých agen-
tov, maklérov a predajcov, ktorých kariéra stojí a padá na čase
a dohodách. Bláboce mi o všetkých autogramiádach, ktoré
ma čakajú, a ja len mlčky poslušne prikyvujem. Všetko to po-
znám, už som ich absolvovala veľa. Vždy to prebieha rovnako.
Mamičky, deti, úsmevy, podpisy...

Gina mi podá výtlačok mojej najnovšej knihy. Prstami prej-
dem po tvrdej obálke. Keď ju otvorím, zacítim vôňu papiera.
Nič nevoní krajšie ako nová kniha. Je to prísľub. Odpútanie
od minulosti. Šanca na zabudnutie dneška, šanca na lepšie zaj-
trajšky. Útek od reality, vstup do nových svetov. Radí, zabáva,
učí. Zastavuje čas alebo ho zrýchli. Chce nás rozosmiať, roz-
plakať alebo prinútiť myslieť. A my ju necháme.

Pamätám si, ako som v starom zaprášenom sklade vydava-
teľa v rukách prvýkrát držala svoju prvú knihu. Bolo to pred
pár rokmi, aj keď mne to príde ako včera. Roztrhla som ige-
lit na obrovskej palete so stovkami výtlačkov a vybrala jeden

kus. Privinula som si ho k sebe ako novorodeniatko. Stála som tam ako hrdá prvorodička, akurát nikto nemusel zošívať moje intímne partie.

Podpíšem sa dovnútra knihy, nakreslím aj obrázok draka. Prejdem rušnou recepciou rádia, v rýchllosti sa rozlúčim s Ginou, ktorá už visí na mobile s jedným z kníhkupectiev, v ktorom budem mať zajtra autogramiádu. Zatláčim na ťažké dvere rádia a vykročím do rušného londýnskeho rána.

Okolo mňa sa vlečú ospalí smrteľníci do práce. Kruhy pod očami, brady od zubnej pasty, košele od kávy. Zato ja som svieža, aj keby som nechcela byť. Nebývam ospalá ani rozospatá. Všetky javy, ktoré majú niečo spoločné so spánkom, sa mi oblúkom vyhýbajú. Pristúpim k stánku s novinami, keď mi zazvoní telefón.

„Sara, sľúb mi, že dnes večer prídeš,“ ozve sa v slúchadle. „Včera mi doviezli takmer všetok nábytok, musíš ho vidieť. Už mi chýba len jedna skriňa, ktorú som objednal, a byt budem mať komplet zariadený.“

„Dobre, ale mám to u teba,“ poviem do mobilu, ktorý si pridržam len o plece. Podávam drobné predavačovi v novinovom stánku a beriem si od neho niekoľko magazínov a dennú tlač. Na jednom z magazínov sa na obálke usmieva mladé, pekné dievča. Dlhé blond vlasy má sčesané nabok, v ruke drží knihu. Vyzerá milo, nevinne. Ó áno, som to ja!

„Ale prosím ťa, bezo mňa by si akurát tak doma tlačila zmrzlinu a hrala sa na plejku,“ smeje sa.

Môj brat Ben. Či sa mi rozbila moja najmilovanejšia bábi-ka, alebo som dostala pokarhanie zo školy, smial sa.

„Dobre, ale dnes žiadne zoznamovačky, jasné? Žiadni *slobovní kamoši* a podobne.“

„Neboj sa, dnes ťa od toho ušetším. Už si sa dnes videla v tlači? Pekne na titulke hneď niekoľkých magazínov.“

„Ach áno.“

„Mladá spisovateľka Sara Nicksonová vydáva tento rok svoju tretiu knihu. Ako to to dievča robí?“ číta z novín. „Keby len vedeli, tak...“

„... tak by zo mňa vydavateľ chcel vytĺcť o tri knihy ročne viac,“ zasmejem sa.

„Uvidíme sa o ôsmej. Nemusíš nič nosiť.“

„Vieš, že so mnou alkohol ani nehne, a svojho bračeka predsa opíjať nebudem!“ S tými slovami zavesím, ale je mi jasné, že to bude na mňa večer zas nejaký jeho kamarát skúšať.

Je to tak stále. Ale ja som sama. Sara je sama. *Sara je sama*. Počúvam to na každej rodinnej oslave. „A kde máš priateľa? Ty nikoho nemáš?“ Keby som dostala libru vždy, keď sa ma to niekto spýta... Ani by som nemusela písať.

Oni tomu však nerozumejú. Ako by som vôbec s niekým mohla byť? Len si to predstavte. Večer svojho drahého uložíte do postele a vy idete pozerieť seriály a hrať videohry, až kým sa ráno nezobudí. Alebo sa to budete pred ním snažiť utajiť. A to veľmi nefunguje. Žiadny skutočný vzťah neunesie tajomstvá ani klamstvá. A hlavne nie tajomstvo, aké skrývam ja.

Za tie roky to mám overené. Nemôžem povedať pravdu a nemôžem ani klamať. Jediné, čo funguje, je nájsť si niekoho na jednu či dve noci a potom sa potichu vytratiť. Proste nemôžem byť s niekým, kto potrebuje spánok. Nevyržal by so mnou.

Mala som niekoľko vzťahov, ak sa to tak dá nazvať. Nikdy to nebolo jednoduché. Pre moju totálnu nespavosť sa mnohé veci komplikovali. Čím staršia som bola, tým častejšie som sa sama seba pýtala: Má vôbec zmysel začínať si s niekým a myslieť to s ním vážne? A tak som veci skončila, skôr než sa stihli začať.

Vzťahy stoja na komunikácii a na dôvere. Čítala som to v knihe, ktorú mi pred rokmi daroval Ben. (Určite to bola

narážka na môj lúboštný život.) Komunikácia mi ide, väčší problém mám zavrieť ústa. Ale v dôvere nevynikám. Každého človeka, s ktorým sa chcem zblížiť, vnímam ako hrozbu pre moje city a moje tajomstvo. Je to tenký ľad, po ktorom neznášam chodiť. Raz sa podo mnou rozlomil – bolo to už dávno – a odvtedy naň odmietam vystúpiť. A, úprimne, zatiaľ som nestretla nikoho, kvôli komu by som bola ochotná na ten ľad bez strachu položiť obe nohy a preniesť naň celú váhu tela a svojho ťaživého tajomstva.

3

Nasúkam sa do čiernych minišiat a naličím sa. Vlasý si nechám voľne rozpustené, nech si užijú trochu slobody. Obujem si lodičky, prehodím tenký kabát a vyrážam von.

Ben žil dlhé roky kúsok odo mňa, no nedávno si našiel väčší byt na opačnej strane Londýna. Pracuje ako počítačový analytik v jednej zahraničnej firme s londýnskou pobočkou. Pred časom ho povýšili, a tak sa rozhodol presťahovať.

Chýba mi, že už nebýva tak blízko. Od malička sme mali skvelý vzťah, je mi nielen bratom, ale aj najlepším priateľom. Keď sme dospeli, úmyselne sme si našli bývanie pri sebe. Ale tak to proste chodí, nie? Život ide ďalej. Jednoducho si musím zvyknúť.

„Sara, si tu! A máš – no teda!“ privíta ma Ben a berie mi dve fľaše vína, ktoré zvieram v náručí.

„To je na oslavu tvojho nového bytu, Ben. Pre hostí, nie pre teba.“ Pobožkám ho na líce a vojdem dnu.

Už od detstva všetci hádajú, že sme dvojčatá, to však nie je možné. Ben je odo mňa o rok starší. Obaja máme plavé vlasý a tmavé oči. Už dávno nevyzerá ako ten malý chlapec, ktorý ma ťahal za copy. Vyrástol z neho kus chlapa. Okrem toho, že sa vytiahol do výšky, má aj široké plecia. Babám sa to páči a raz za čas mu vždy nejaká zlomí srdce. A ja ho potom utešujem.

„Pozri, pozri,“ šepká mi do ucha, kým odkladá môj kabát, „to je Jessica. Je od nás z práce,“ ukazuje na čiernovlásku v obývačke.

„Zas máš nejakú na muške?“ prehodím a on sa uškrnie.

„A čo ty a Josh zo včera? Videl som, že ste z krstu odchádzali spolu...“

Takže sa volá Josh.

„Veď to poznáš,“ prevrátim oči. „Keď som odchádzala, spal ako zarezaný.“

„Sara, musíš nám obyčajným ľuďom prepáčiť,“ posmešne sa klania, „že potrebujeme, *na rozdiel od niekoho*, aj trochu spánku.“

„Nič mu nevyčítam, ale... Ako by to mohlo fungovať?“

„Josh je fajn chalan, poznáme sa už roky. Mala by si mu dať šancu. Alebo komukoľvek inému.“ Ruky natáhuje smerom dovnútra nového bytu, kde sa už niekoľko desiatok ľudí dobre baví.

„Jasneee, to je super nápad. Len si predstav to zoznamovanie. *Ahoj, som Sara, bývam v Londýne a som úspešná spisovateľka. A len tak mimochodom, po autonehode v detstve nikdy nespím. Ale neboj sa, ty pokojne zavri oči a spi. Budem sa na teba pozeráť až do úsvitu,*“ posmešne vytreštím oči ako šialenec.

Ben vybuchne do svojho typického smiechu, až sa prehýba a chytá za brucho.

„Si hrozná.“ Zo žartu do mňa štuchne.

„Ako keby si bol ty iný.“

Oddelím sa od neho a prezerám si naše fotografie z detstva. Ani sa mi nechce veriť, že sme tak rýchlo dospeli. Je to ako včera, čo sme sa naťahovali o hračky. Ja som kradla Benove autá, on mne bábiky. Bol to dokonalý výmenný obchod založený na zvedavosti. Jeho zaujímal, čo majú bábiky pod šatami, mňa zas, čo majú autá pod kapotou.

Odrazu ku mne pristúpi vysoký tmavovlasý muž. Vlasý má sčesané dozadu a oblečený je v peknom tmavom obleku. Spolu s ním sa zjaví aj zmyselná pánska vôňa. Na ruke sa mu blýskajú jedny z tých drahých hodínok, aké som si včera v noci skúšala.

„Ahoj, môžem ti ponúknuť niečo na pitie?“ spýta sa ma.

Ironická otázka, vážne. Ponúkať mi pitie v byte môjho brata. Bratovo pitie. A ešte k tomu – a to je najhoršie – sa jednoducho neviem opiť. Niežeby som nechcela, ale nemôžem. Mala som asi sedemnásť, keď som to pochopila – alkohol so mnou nič nerobí. Absolútne nič. Môj rekord sú štyri fľaše vodky za večer. Domov som odšoférovala kamoškino auto. Keď nás zastavili policajti, nafúkala som 0,0 promile.

„Eh, nie, dík,“ zavrútim hlavou. „Dnes nepijem.“

„Azda si mala včera ťažký večer?“ mrkne na mňa. Má pekné črty tváre. „Ty si Benova sestra Sara, však? Tá spisovateľka. Videl som ťa dnes na titulke Right magazínu. Ja som Griffin,“ podáva mi ruku.

Griffin, ďalšie meno, ktoré si zajtra ráno určite nebudem pamätať.

„Uhádol si. Čím sa živíš, Griffin?“ Možno ak budem čo najčastejšie opakovať jeho meno, vryje sa mi do hlavy. Dobré, klamem. Je mi ukradnuté, ako sa volá. Ale jeho výrazné lícne kosti nevyzerajú zle.

A tak Griffin trepe dve na tri a ja rozmýšľam, či mi stojí za to. Rozpráva niečo o svojej firme a projektoch, nadchýna sa nad svojím veľkým domom vo Wimbledon Village a ja uvažujem, či chcem dnešnú noc tráviť radšej s týmto chlapom alebo s kýblom zmrzliny. Mám v mrazáku dosť zásob. Pre istotu.

Pozerám mu striedavo z jedného oka do druhého, usmievam sa a pritakávam na jeho prázdne reči. Všetci títo muži sú takí istí. Snažia sa ma oslniť tým, čo majú, čo vlastnia, čo kúpili alebo predali. Pozývajú ma na stolibrové steaky, no radšej by si mali kúpiť desaťlibrovú knihu o finančnej vzdelanosti. A tiež nejem mäso.

No tak, zabav ma. Povedz niečo, čo som ešte od nikoho iného nepočula.

Nemám záujem o tvoje vyťahovanie sa, aký si úspešný. Aj ja som úspešná. Nechcem počúvať o tvojom veľkom dome

s krytým bazénom a tenisovým kurtom. Do takých sa vkrádam, kedy sa mi zachce. Nepotrebujem reči o starých vínach ani nových autách. Nezaujíma ma to.

Zabav ma. Rozosmej ma alebo rozplač. Dvihni mi adrenalín. Rozprúď krv. Prebuď vo mne záujem, strach, smiech alebo slzy.

Nič. Počujem vzduch prechádzajúci z jeho pľúc cez hlasivky, kde sa mení na zvuky, ktoré mi nič nehovoria. Prázdne myšlienky, prázdne slová. Stojím tu s predstieraným záujmom a nacvičeným úsmevom a zvažujem, či ma dnes v noci schladí zmrzlina alebo zahreje Griffin.

Keď máte toľko času ako ja, začnete rozmýšľať, čo s ním. Dvadsaťštyri hodín denne, sedem dní v týždni. Rodičia sa ma po tej nehode snažili každú noc nejako zamestnať. Pamätám si, že keď som bola malá, striedali sa a pravidelne ma kontrolovali. Akoby čakali, že ma raz prichytia spať. Ako keby som to všetko len hrala a celá moja insomnia bola len dobre nacvičeným vtipom. Ale kdeže. A tak som si skladala puzzle, čítala knihy, kreslila si, hrala sa s bábikami a Benovými autíčkami. Robila som čokoľvek, aby sa skončila noc a prišlo zase ráno, keď sa všetci zobudia a budeme spolu žiť v tom istom svete.

Človek údajne prespí dvadsaťpäť rokov svojho života. Presne toľko rokov práve mám. Chápete to? Nieкто prespí za svoj život toľko času, koľko do tejto chvíle utvorilo celý môj život. *Celý. Môj. Život.* To je šialené. Za tieto dve dekády som zažila toľko vecí... A chystám sa v tom pokračovať. Neviem, či ma viac motivuje to, koľko mám času, alebo koľko ho nemám. Čas je piesok, ktorý sa nám presýpa pomedzi prsty, a akokoľvek sa ho snažíme chytiť, utečie.

Stretávam ľudí, ktorí prežijú každý deň tak isto. Ráno vstánú, idú do práce, večery trávajú s rodinou a zaľahnú do postele. Každý deň rovnaký scenár s menšími obmenami, ako sú osla-

vy a sviatky. Pre mňa sa deň nikdy nekončí. Nikdy sa nezastaví. Je to jedna dlhá, ťahajúca sa cesta bez konca. Žiadne zastávky. Mám nonstop nohu na pedáli.

Povedať, čo som robila včera a čo budem robiť zajtra, je náročné, pretože pre mňa existuje len dnešok. Celý môj život je jeden a ten istý deň, v ktorom zapadá a vychádza slnko, čo bežným ľuďom ohraničuje dni. Pre mňa je to akási hmlistá ilúzia, pri ktorej sa musím pevne držať hodínok a kalendára, aby som nezošalela. Menia sa mesiace, menia sa ročné obdobia, mení sa moje telo, ale pritom stále je len Dnes.

„... a potom ten klient volal desiatykrát, totálne vytočený, a ja na to...”

„Prepáč, Griffin, musím ísť za bratom,” a zvrtnem sa na päte. Dnes vyhrala zmrzlina. Alebo niekto iný, koho stretnem po ceste domov.

Prederiem sa pomedzi baviacich sa hostí a Bena nájdem v jeho novej kuchyni. Šteboce Jessice do ucha a tá sa koketne chichoce. Už to vidím, ako mi o pár dní bude plakať do telefónu, že sa na neho vykašľala. Vždy sa to tak končí. A vraj ja si mám niekoho nájsť.

Je to neuveriteľné, ako vás ľudia tlačia do vzťahov, vypytujú sa, či niekoho máte, a keď nie, tak prečo. Akoby to bola ich vec. Akoby som mala nejaký expiračný čas, po ktorom ma jednoducho hodia medzi odpadky. A potom vám tí istí ľudia plačú, akí sú kvôli svojim vzťahom nešťastní.

„Ben, už pôjdem, dobre?” poklepem ho po pleci.

„Nezostaneš dlhšie?” pohľadom zabľúdi ku Griffinovi, ktorý stále stojí v obývačke ako kôl v plote.

„Nie, už je dosť neskoro. Pôjdem spať.”

Ben na mňa hodí jemne pohrďavý pohľad a zavrtí hlavou. Baví ma takto žartovať, keď sme medzi ľuďmi a nič mi na to nemôže povedať.

Nikto o mojom insomnickom tajomstve nevie. Len Ben a moja matka s otcom. Od malička mi vrývali do hlavy, aby som o tom nikomu nehovorila. Vraj to tak bude lepšie, ľudia to nepochopia.

Dlho som sa pre to trápila. Nemohla som chodiť na nočné prespávačky ku kamarátkam, pretože by som nevydržala celú noc ležať v spacáku a tváriť sa, že spím. Žiadne tábory, chaty, lyžovačky. Radšej som tvrdila, že ma moji prísni rodičia nikam nepustia. Jediný človek, ktorému som to kedy povedala, bola moja najlepšia priateľka z detstva Shai. To pod ňou sa podlomil môj pomyselný vzťahový ľad. Ten zážitok ma utvrdil v tom, že to viac nikomu neprezradím.

Som na to sama. *Sara je sama.*

Na nehodu, ktorá mi to spôsobila, mám len hmlisté spomienky. Nepamätám si, ako presne sa to stalo. Mala som len päť rokov. V mysli sa mi vynára iba biela miestnosť, veľa svetla a ľudia v bielych plášťoch. Sú to len záblesky. Vodič druhého auta nás nevidel a nedal prednosť. Po tej zrážke sa mi niečo stalo s mozgom. Poškodila sa mi časť, ktorá má na starosti spánok. A moje telo od toho dňa nikdy viac nepotrebovalo spať.

Pre niekoho by to mohol byť dar, pre niekoho prekliatie. U mňa je to ako na húsenicovej dráhe. Mám dobré obdobia a tiež tie zlé. Tak či onak, svojej insomnii vďačím za kariéru. Mám dopredu pripravených niekoľko rukopisov, ktoré som napísala ešte pred pár mesiacmi. Mám na to čas. Nemôžem ich však poslať vydavateľovi hneď. Už teraz som vorkoholička. Potom by som bola podozrivá vorkoholička.

Žijem si tento svoj dvojaký život. Cez deň rozdávam úsmevy, podpisy a uzatváram zmluvy na ďalšie knihy, a v noci... V noci som niekým iným.

4

Je to bezdomovec, tulák alebo kto? Sedí v noci na tráve a sleduje mesto. Čaká na niečo? Na niekoho? Prečo nespí ako ostatní? Až na mňa, samozrejme. Ja vyrážam von tiež. Mám isté neodkladné povinnosti.

Ako trávim noci? Rôzne. Niekedy pozerám filmy, seriály, hrám videohry, čítam si klasiku alebo pracujem na novej knihe. A, áno, niekedy sledujem ľudí, takže sa nebudem pretvárať, že to nerobím. Toto je tá poslušnejšia časť mojej insomnickej osobnosti. Najradšej však vyrážam von.

Niekedy sa v noci vkrádam na plaváreň, aby som si zaplávala. V noci je voda úplne vyčistená, takže sa nemusím obávať, že sa niekto so mnou podelí o vyrážku, a bazén mám len pre seba. Inokedy si idem zahádzať na kôš do telocvične a občas zastrieľať na strelnicu. Z času na čas sa vlámam do nejakého pekného domu. Poprezerám si ich rodinné fotky a na niektoré nakreslím fixkou fúzy. Detinské, ja viem. Ak majú v knižniciach hlúpe knihy, prípadne žiadne knihy v dome nemajú, schovám im všetky ovládače od televízora. (Ak niekedy nemôžete nájsť diaľkové ovládanie, viete, že si máte kúpiť lepšie knihy.)

Občas navštevujem známe londýnske pamiatky, ktoré sú cez deň preplnené turistami, a obdivujem ich zvonka alebo zvnútra. Ale najčastejšie sa len tak mocem po vonku.

Príde vám to ako nebezpečný koníček? Mladá žena sa uprostred noci sama prechádza po meste. Ľudia si myslia, že

v noci sa vonku poflakuje mnoho úchylákov, vrahov a podobne. Ale pravda je, že v noci spia všetci. Aj tí najväčší podivíni. Som tam len ja. Ja a moje mesto. Moje mesto a ja.

Potulovať som sa začala niekedy na strednej škole. V detstve sa ma rodičia snažili všemožne zamestnať, po čase to však vzdali. Pripraviť každú noc decku zábavu nie je len tak. A preto som si rozptýlenie začala hľadať sama.

Vtedy sme žili na okraji Londýna v peknom poschodovom rodinnom dome. Prvýkrát som z okna svojej izby preliezla na strechu v pätnástich. Odtiaľ na konár stromu a na slobodu. Tam sa to všetko začalo. V tom okamihu.

Najprv som mala strach, či ma niekto neprepadne, či sa nestatím alebo či rodičia nezistia, že som preč. Nič z toho sa nestalo a to mi dodalo odvalu. A tak som sa túlala Londýnom. Prešla som sa popri Temži, pozrela si Tower Bridge, Big Ben a London Eye. Naskočila som na nočný spoj doubledeckera a previezla sa. Zamierila som do centra a sadla si na Trafalgar Square. V noci je toto mesto krásne. Tiché. A iba moje.

Teraz je niečo po jedenástej a ja sedím na lavičke pri Temži, sledujem Big Ben. Prvýkrát som naň vyliezla, aby som okúsila, aká je výška. O pár rokov neskôr som rozmýšľala, aká je hĺbka. To boli tie horšie obdobia v mojom živote.

O kus ďalej drieme na lavičke bezdomovec. Vtom príde ďalší bezdomovec. Počkať, je to žena. Prisadne si k nemu a – bozkávajú sa. *Nádhera*. Aj bezdomovci majú lepšiu romantický život než ja. Možno aj ten na Primrose Hill čaká na svoju bezdomovkyňu.

Na lavičku vedľa mňa vyskočí sivá mačka a zamňauká. Vyzerá zanedbane, je trochu špinavá. Natiahnem k nej ruku a pohladkám ju. Zapradie. Aspoň niekto si užíva moju spoločnosť.

Keď sa každú noc môžete po meste, začnete si hľadať koníček, zábavu. Mnoho miest je v noci slabo strážených. Za tie

roky viem, kedy sa strieda služba, ktoré dvere sú odomknuté a po ktorom požiarnom schodisku sa kam dostanem. Som opatrná. Týždne každé miesto sledujem, hodnotím a až potom sa doň vkradnem. Nechcem sa dať predsa chytiť.

Mám mapu. Vyrobila som si ju pred niekoľkými rokmi. Značím si na ňu miesta, kam som sa v noci vkradla či kde som urobila nejakú zlobu. Mám rôzne zážitky. Stena postriekaná sprejom, ukradnutá spodná bielizeň z obchodu, sochy oblečené do kostýmov zo sexshopu. Niekedy sa hrám na aktivistku. Zachránim zajace z laboratória, kde na nich testujú svinstvá, a zanesiem ich do útulku, vkradnem sa do obchodu s kožušinami a polejem kožuchy červenou farbou. Vykradnem potraviny, o ktorých viem, že predávajú alkohol a cigarety mladistvým, a dám fľašu každému bezdomovcovi, ktorého v noci stretnem a nespí. Na jednu značku na svojej mape som mimoriadne hrdá – vkradla som sa do prírodovedného múzea a obľízala niekoľko exponátov.

Teraz pracujem na novej značke. Je to dlhodobá misia, zabrala mi už pár mesiacov. Na niekoľko budov v centre Londýna som umiestnila škatuľky s ohňostrojom. Všetky majú časovače. Spustia sa v tú istú noc postupne, každých pätnásť minút jedna. Začnú o polnoci a potrvá to až do siedmej rána. V tú noc nebudem jediná, kto nebude spať. Celý Londýn vďaka mne ožije.

Naplánovať takúto akciu mi trvalo dlho. Zohnať ohňostroje s časovačom, zistiť, kam ich dať, a umiestniť ich tak, aby som nezanechala stopy. Nesmie po mne zostať ani len vlások. Keď máte toľko času ako ja, nie je to taký problém. Mesiace priprav vyvrcholila o dva dni. Dnes nesiem ďalšiu škatuľku na jednu z budov. Zajtra umiestnim poslednú. A noc potom sa zabavím.

Miesto, kam sa chcem dnes dostať, je obyčajná šesťposchodová obytná budova s nízkou ochranou. Má skvelú polohu

na môj žartík. Dnes má službu Jeff. Okrem neho tu pracujú aj Ryan, Chris a Kent. Ryan je mladý chalan, ktorý sa strachuje o svoje miesto, a tak striehne ako sup, až dokým sa mu neskončí služba. Chrisa počas služby navštevuje frajerka. Kenta navštevuje jeho frajer. Jeff je moja vstupenka. Je to chlap po štyridsiatke s pneumatikou okolo brucha, ktorý si po poslednej kontrole od svojej manželky o pol dvanástej večer zapne animované seriály a do polhodiny pri nich zaspí. To bude vhodný okamih.

Len čo začujem prvé zachrápanie, prešmyknem sa popri ňom. Je to stará budova, nemajú žiadny kamerový systém. Niežeby som ho nezvládla obísť, takto je to však jednoduchšie. V tejto sfére nie som veľmi zručná, ale učím sa.

Zamierim na schodisko a vybehnem niekoľko poschodí hore na strechu. Zaistím dvere, aby som sa nevymkla. Nera-da by som niekomu vysvetľovala, čo tu robím. Do rohu strechy umiestnim škatuľku s ohňostrojom a nastavím časovač. Postavím sa na okraj budovy. Vlasy mi v tej výške rozveje studený vietor. Zahľadím sa na strechy okolitých budov a vychutnávam pohľad na svoje mesto.

Londýn je môj milenec. Vie všetko o mojom tajomstve a ja viem všetko o tých jeho. Poznám každú uličku, budovu, každý strom a grafity. Každú krásu aj chybičku. Milujem ho taký, aký je. A on mi tú lásku opätúva. Je bezpodmienečná. Jeden od druhého neočakávame nič, a predsa si venujeme všetko. Tancujeme spolu každú noc v zmyselnom rytme, ktorý si nechávame len pre seba.